

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki függetlenségi párt közlönye.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve: Egy évre 10 frt. Negyed évre 2 ft 50 kr. Fél évre 5 „ Egyes szám — „ 5

Hirdetési díj:

Ötásbós petitorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint szintén több ízbeni hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért.

Debreczen, október 28.

Valahányszor még a magyar delegáció összeült, a hadügyi szükségletek tárgyalásánál mindannyiszor szóba hozott egy felsőbb katonai intézetnek a magyar korona területén leendő felállítását.

A közös hadügyminiszter minden évben azt feleli, hogy az Ausztriában felálló felsőbb katonai intézetek a közös szükségletnek megfelelnek és nincsen is pénz, egy újabb intézet felállítására, és a közös delegáció ezen megnyugszik s megelégszik azzal, hogy elvben elfogadják ugyan a szóban levő intézet létesítését, de annak valóságos felállítását csakugyan nem látja szükségesnek.

Ez nyújtja a magyar delegációnak valódi hő képét.

Magyarország 30%-lival járul a hadügyi költségek felezéséhez, és a hadsereg létszámához, körülbelül négyszázezer emberrel, és mégis a magyar korona területén nincs egyetlen felsőbb katonai intézet sem; ezt nevezik aztán Ausztriában paritásnak, innen van aztán, hogy a közös hadsereg tisztjei közt oly kevés a magyar ember, sőt innen van, hogy a magyar honvédségbe is nagy számmal nevezik a közös hadseregből nem magyar nemzetiségű és nem magyar érzelmű tiszteket.

A hatalomnak gondja volt rá, Ausztriában állítani fel a felsőbb katonai intézetet, de ugyanakkor gondja volt mindig arra is, hogy a netalán ott tanuló magyarok ne Magyarországról, hanem az osztromonarchia eszméjéről lelkesüljenek, saját érdekükben állott odahatni, hogy a kiképzett katonák, ha az intézetbe mint magyar ember lépést is be, onnan mint valóságos osztrák lépjen ki.

Annak a magyar delegációnak — ha nemzete jövőjét tartaná szemé előtt, ha a hazafi érzelmeinek csak egy szeméremnye is volna meg benne, a felsőbb katonai tanintézetnek Magyarországi felállítását sürögös és elodíthatlan szükségnek tekintendő és arról semmitfele tekintet által magát visszariasztani nem engedné.

Ha a magyar delegációt az vezérel, hogy nem jut rá pénz, akkor sohasem lesz felsőbb katonai intézetünk, mert az osztrákoknak mindég gondja lesz rá, hogy épen erre pénz ne jusson, mert érdekben áll, hogy a tiszteknél a magyar szellem talajt ne találjon.

A hadügyi költségeket minden évben emelik és abból Magyarországnak még sem jut semmi, abból a 30 millióból pedig, melyet minden évben csupán csak a hadsereg kiadásaira fizetünk, jut-hatna egy magyar felsőbb katonai intézetre is, és bizonyosan jutna is, ha a mi

kormányunkat és pártját, magyar hazafiak érzelmek vezérelné.

A pénzügyi bizottság tegnap ismét folytatta tárgyalásait.

Hegedűs Sándor előadó előterjesztte az államjuttak eladására vonatkozó pénzügyminiszteri tervezetet. Kiemelt az abban kifejezett azon célt, hogy az állami mezőgazdasági jóságokat, a melyek részint szászország kisebb területeiben vannak, részint állami kezelés alatt igen esékly kumut jövedelmet nyújtanak lassunkint s a föld értékeinek veszélyeztetése nélkül, eladassanak s úgy az ezekből, mint az italmérségi jogok eladásából befolyó összegek hasznos és jövedelmező beruházásokra fordíttassanak. Ö helyesli azon ötösvágot, a mely az eladás sorrendjé és terjedelmére jelezve van, s azt elfogadásra ajánlja.

Helpy elvben nem ellenzi az államjuttak eladását, csak hogy igen óvatosan megválasztandók tartja mind az időt, mind a módot. Ö nem hiszi, hogy ezen nagy fontosságú ügyet budget tétel által elintézzni lehessen, hanem kívánja, hogy erre névze külön törvény alkottassék. Az ülés tovább foly.

Tisza belügyminiszter, nov. 21-re hírtá össze s nagy enyéret, megve-rendezés ügyét megbeszéli. Az értekezletre minden 40 tag hivattott meg, köztük b. Sennyey Pál s a képviselőház több kiváló tagja, minden pártból.

Ott és itt.

Gladstonének napról-napra több a baja otthon, s úgy látszik, el is vesztette a kedvét a hőbortos jegyzékek írásához a keleti ügyben.

Afganisztánból teljes anarchiát, sőt Abdurrahman klan meggyilkolását is jelentik. Ez valószínűleg teszi, hogy a háború még nem ért véget s hogy az ottani angol hadsereg újabb támadásokra és küzdelmekre lehet elkészülve.

Annai bizonyos, hogy az angoloknak nincs kívül békét kötnök s hogy valószínűleg ismét Kabul megszállására kellend gondolniok, melyet a Gladstone-politika elhamarkodva kitértett. Mindez a sok apró és nagy baj Gladstone tulajnyomó befolyását a kabinetben szemmel láthatólag megintatta s azon irányt hozta előtérbe, mely öszintén kíván esatlakozni a békés irányu európai konzerthez.

Most tehát ismét több a remény hogy a megkezdett török-montenegrói tárgyalások végre valahára meghozzák a kívánt sikert. Ha Montenegrót külső befolyás nem biztatja a további ellenállásra, ugy Duleigno átadásá nehézség nélkül elintézhető, mert maga a szultán már rég kelenyugodott a város átadásába.

Külgügyi politikánk.

Háymerle báró külügyminiszter szava először hangzott el tegnapielőtt az osztrák delegáció előtt. Dr. Pléner a pénzügyi bizottság ülésein, a külügyi tereza tárgyalásánál fogas interpellációt intézett hozzá a következő tartalommal:

Mikor a delegációk legutóbb együtt voltak, két fontos kérdés — a görög és montenegrói várt megoldásra. Azóta változott az angol kormány, lefolyt a berlini konferenzia s a hatalmak együttes eljárása határozatk el magukat. A közös kormány vörös könyvet is terjesztett elő, mely azt benyomást teszi, hogy a közös kormány esatlakozott a hatalmak eljárás-

sához, mi által azonban önkényt értetik, hogy meggyengítette az önálló politika lehetőségét. Nem kíván pozitív programot, mindamellett szükséges, hogy egy a bel-, mint a külpolitikában tudva legyen mit akarunk? Kívánatos más szóval tudni, hogy mit céloz az önkény külügyi kormány, mert hogy az angol, vagy az orosz mit akar, az felől nem tud senki semmit. Nevezetesen, ha Duleigno végre át lesz adva, véget fog-e azzal érni az együttes akció?

E kérdésekre Háymerle azonnal felelt, a delegációk általános érdeklődése között. Beszédé általánosságban mozgó diplomacia hókusz-pókusz, mely természetesen nem elégtetheti ki a közvéleményt. A bécsi kormányának az a politikája, hogy ha valamely hatalom előremegy, ahhoz egy másik hatalom esatlakozhatik, vagy követetheti. Megkötve nincs. A duleigno kérdés a berlini szerződés által imperatively felvetett; itt csak a kivétel módjáról lehet szó; maga a cél adva van. A mi pedig a kérdés mostani állását illeti, azt az okt. 11-éről kelt jegyzék ismerteti. Oktalanság a portától, hogy általános kérdéseknél mindig lokális nehézségeket támaszt — ugymond Háymerle — azonban legutóbb az ügy mégis jó folyamokat kezd venni.

Ez nyilatkozatának vejeje. Ennyit tudtunk azelőtt is. Háymerle a külügyi politika szabadságának tartja azt, hogy egyes hatalmak indítványaihoz esatlakozzék, vagy azt elvesse. — De hogy ö tegeren először indítványt s helyezkedjék egy önálló álláspont talajára, ezt, ugylát-szik, abszurdumnak tartja.

Egy elfeledett sir.

Gölya feeske költözése, hideg szellő bus sírásra, sárguló lombok, hulló levelek, hervadt virágok, kopár ligetek, s azok a ködös sötét éjszakák, melyek alatt a természet síró szellel nyászörögi el kinos bánatát, kódis borongós gondolatokkal rajzok tele a lelket mint Ossian dalai. A sűrű köddel küzdő napuságr, a lombokról alászedülő sárga fonyadt levelek, a kopasz faágak a mulandóság, a halál gondolatát támasztják föl.

Mulandóság és halál! ez van írva minden fonyadt levélre, minden hervadt virágra! A nagy mindenség egy roppant temetővé változik s fonyadt levelekkel hervadt virágokkal süvölt, nyászörög gyász jelentéssel adja tudtára a természet halálát. S mikor minden mulandóságról s halálról beszél, mikor a mindenség maga is egy nagy temető a lélek önkénytelen el — kivágyik a halottak házájába, abba esüendes birodalomba, hol nem hall egyebet mint síró szellőt s a paszta, tar ágak kísérteties esürömpölését.

A jözsefvárosi temetőbe mentem, Abba a esüendes, esüendes temetőbe, hol nem tűnek fényt a halottakkal, hol nem márványoszlopok hirdetik a mulandóságot s hol nem zavarja az állhatatosnédet a büszke fogatok kevely robusága. Elbba a magára hagyott, magára maradt temetőbe vezettek lejtéim.

Borongós öszü déltán volt. A napot ólom-szürke felhők takarták el, mint a katonaképe-nyeg s főt font magasan a levegőben károgra repült egy fekete varjúseger. Különbben esüend volt mindentel, csak messziről hallatszott a fegyvergyár zakalótása s az előtte elterülő szabad téren gyakorló katonák trombitálásai.

Béleptem a temetőbe, abba a régi-régi temetőbe, melynek nevezetesebb, „elökelőbb” halottjait (milyen sattrá!) rég elszállították már egy díszesebb sírkertbe, s melyben csak azok hamvai porlanak immár, kiknek sírjához gyermek vagy rokoni kegyelet nem vezet többé senkit. Ott bolyongtam azok között a kidült-bedült, sübentő sírok között, melyeknek lakói immár csak megcsönkített kövek jelzik, nagyrészt olvaslatlanul vált föliratokkal, — eszembe jutott, hogy hát ebben a temetőben porlanak azoknak esontjai, kiknek az egész

haza egy emberéleten át le nem róható hálaival tartozik, s kik a nemzetnek olyan szellemet adtak, mely „míg élt, az egész hazát besugárzotta fényével, holta után körülragyogja az egész földet, s lánglelke sugaráinak melegszenek a kerek világ minden népei.”

Eszembe jutott, hogy itt nyugszik valahol a legszeretettebb atya és a legszeretettebb anyja; — igen ám de hol?

Csak nemrég irt valaki, hogy sírjuk a legjobb karban van tartva; — igen ám; de hol?

A temetőcsőzshöz mentem.

Egy asszonyt találtam. Rózsaszereu mosolygó gyermekkel játszott.

Kérdeztem, nem tudja-e Petöfi Sándor szüleinél sírhalmát, „a legjobb karban tartott” sírt? Némethl válaszolt rá, hogy ő sohasé halotta meg annak az urnak a nevé; a sírről se tud semmit.

Elindultam tehát keresni Petöfi szüleinek sírhalmát. S míg sorba bukdácsoltam a sírok között, figyelmesen szemlélt meg minden követ, minden sírt, fölértem egy magaslatra, melyről beláthattam a „büszkén emelkedő várost, mely utczát, piacozt avat föl Petöfi nevével,” de azért még mindig nem tudtam ráakadni.

Tovább, tovább!

Minden lombot, minden bokrot, mely utamat állta félrehajlottam: hátha ráakadnék a „legjobb karban tartott” sírra?

S egy órai keresés-kutatás után meg is találtam.

Az alkonyra szálló nap épen e pillanatban tört elő egy nagy felhő mögül és vörvörös fényvel sugárzott be egy szerény vörös sírkövet, mely koport aranyos betűkkel még a Petöfi által megállapított következő feliratot viseli:

A LEGSZERETETTEBB ATYA ÉS A LEGSZERETETTEBB ANYA.

Három-négy akácfa hajtja reá sárguló lombjait, s ha ezeket a szellő megrázza azt hiszik, hogy egy pusztá kopár sírhalom fölött szajnálokznak.

Milyen szomorú látvány! A sírkö fölrhajolva, a kidült-bedült hantok teli dudvával, köröval, paréjál s egyetlen egy szál virág sem nyílik Petöfi Sándor szüleinek sírhalmán! Koszorúmat, mit a kegyelet font volna e hamvak fölre, hirté sínes.

Nem sokára, egy hét múlva már, sorba fogják járnai a sírokat, díszes koszorúkat raknak majd rájuk, lelkes ifjak fognak gyászbeszédet tartani a nemzet halottjainak sírja fölött, még a legszegényebb sírhalmokra is jut majd egy mecsáng, egy virágcsokor, egy koszorú, de ide, a nemzet legnagyobb költőjének szüleihez nem fog eljönni senki, senki. Annak a nagy embernek szelleme egy esep fényt sem vet a legszeretettebb apára s a legszeretettebb anyára.

Pedig hát az ö sírjára: melynek hollétét nem tudjuk, mert „ö nem hagyta magát egy szik sírba szoritani; elűnt, mint Romulus, mint Elia a felhők közé temetkezett; hamvait szét-szörték a szelek;” az ö sírjára mondjuk az az egész nemzet laborolna, s ezer koszorúval halmozná el hamvait; de szüleiire nem gondol senki, senki. Minden sírt fel fogja díszíteni a kegyelet, de az pusztá marad majd és kopár, senki sem jön majd el hogy a dudvát, köröt és paraját leszedje s helyökbe virágokat ültesen, koszorúkat tegyen; azokat a virágokat s azokat a koszorúkat melyekkel a legnagyobb költőnek tartozunk, s melyeket sírjára nem fogják letehetni soha, soha...

Mig Petöfi István élt, a nemzet reá hárrhatta az sír gondozásának kötelességét De ö nines többé s vele kihalt az utolsó Petöfi is,

pedig hamis szoknyája és 26 éves volt és remélt!

A Scott mindjárt eleinte letartóztatott, Angliának egy képviselője volt akkor Oroszországban, kinek nevé már említettük, Sir Williams a Hambury. Ezen ember épen oly életlátású mint átható szellemű volt. Ö volt a követ, kit a ravaszság, fénytés és bujaság küldött, mint ezeknek választott képviselője, egyestette ö a St. Jamesi cabinet hütlenségét, Erzsébet bujdijai erkölcselenségével. Tulásagos mértékben gyanakvó, minden idegen ellen bizalmatlan, azon legszigorúbb illedelmi törvényt bocsátotta ki, hogy egy angolnak se lehet bejárása az orosz udvarhoz, ha csak ö általa nem mutatattik ott be. Es ezen törvény szigorúan meg is tartott. Douglas is kénytelen volt annak magát alávetni, és merészen állott a vizsgálat alá, mert tudta, hogy öt az angol censor nem ismeri.

De már maga az elegendő ok volt arra, hogy kizárassák, az angol titrelmetlenség mindent gyanusnak tart, a mit nem ismer, és elátkoz mindent a mit gyanusnak tart.

A Skott nem volt képes a St. Jamesi Leopárd által önzett küszöbön átlépni. Nem volt tehát más eszköz, mint visszavonulásra fujni, ismét elment tehát, miután a francia kormányt értesítette, épen úgy, mint azelőtt volt.

De miáltal ö a kikötőbe hajótörést szenved, De on lovag szerencsésebb. Öt megvédte egy öreg matroz, kien kikötőt ismerte, a másikkak

vajjon kit illet meg most e sírról gondoskodni? ...

Mi nem beestüljük tal magunkat... Tudjuk jól, hogy kérdéseinkre nem kapunk majd választ senkitől. A napi sajtó, melynek hasábjai vítről-dramáknak vannak fontartva, agyon fogja azt halgatni, a Petöfi-társaság melynek e sorokat szenteltük restelni fogja a dolgot, s annak inkább agyon hallgat, az egyetemi ifjuság ifjú lelkesedéssel fogja belátni hogy itt rea feladat vár s talán-talán tesz is valamit. De csak talán! A nemzet, no ahhoz el sem jut a mi gyöngye szavunk!

De azért mégis hiszszük, hogy szavunk nem lesz a pusztában elhangzó szózat, erősen hiszszük hogy a legszeretettebb atya és a legszeretettebb anyja sírjáról kegyeletes kezek le fogják tépni a dudvát, a köröt a paraját s fognak helyökbe ültetni virágokat, illatos virágokat. Es egyedüli hitünk, egyedüli bizalmunk szerény lapunk olvasó női kegyelére van építve. Mert nem hiszszük, hogy akadion közöttük egy is, kinek ne Petöfi lenne kedvező költője s ki ennek folytán ne sietne ki ama pusztá kopár sírhoz kezében egy virágzállal vagy ne küldne hozzánek egy pár megtakarított fillért, hogy mi a Vasárnapi lapok olvasónói nevében Mindenszenteknapján a legszeretettebb atya és a legszeretettebb anyja sírjára egy szerény koszorút letehesünk

Ugy legyen!

Hevesi József.

Fővárosi hírek.

(Halottak napjára) az egyetemi ifjuság ismét megtette előkészületeit, és hogy kegyeletének méltó kifejezést adhasson több száz egyetemi polgár által látogatott gyűlésen ünnepi programot állapított meg. Minden nevezetesebb sírnál lesz szónoklat.

(A király-utczai szerelmi tragédia) szerencsétlenül hűsnője, ki kedvese, Hirschben Miksa pisztolyval háromszor lőhatálott, még életben van, de felgyógyulása alig remélhető, mert az orvosi látlelet szerint az egyik gölyő a gerinczagyat nagy mértékben megsejtette. A szegény nő a hideg földön fekvés folytán nagymértű megfűlést is szenvedett.

(Szabóczy Adolf arezképét) tegnapielőtt leplezték le a fővárosi iparoskaszinóban. A leplezésű ünnepelepen válogatot közönség volt jelen; ott voltak Zichy Jenő gróf, Zichy Antal, Kialyi Pál, Schmierer Weisz B. F. s mások. Az ünnepelept Ráth Károly országgyűlési képviselő beszéde nyitotta meg, melyben Szabóczy érdemét ecestele a magyar ipar körül. A beszéd végeztével lehalt a lepel a Sonnenschein által festett képről, mely sikerülten tünteti elő az elhunytján vonásait. Az ünnepelept után társas vacsora következett.

(Örült az egyetemen) Az egyetemi olvasó kör helyiségében tegnap nagy feltűnést tett egy ott megjelent idegen ember, ki mindenféle furcsa dolgot beszélt esze-vissza s öszszetpett egy tíz forintos bankót. Onnan elment az egyetem bültéselői karának szobájába s az ott levő Török tanártól a lezekerndt kérte, mert — ugy mond — megakarla köszönni a tanároknak iránta tanusított sziveségét. A lezekerndben alahuzta az egyet. tanárokat nevéit, Schwartzertt tiszzer is. Aztán arra kérte Török tanár urat, hívna össe a tanárokat a nagy anlabba, a hol ő majd beszédet tart hozzájuk. Alig lehetett kitzkölni; reudorségernt küldtek, mely a szegény örültet letartóztatta. Az illető dr. Emödy Miklós, Nyitraiban fészölgalibó volt. Egy ideig Döblingben, a gyöngyintézetben tartózkodott; két hét óta elűnt hazuról s családja nem tudta, hogy hol van, míg tegnap reggel a budapesti egyetemen megjelent.

Woronzoff Mihály a birodalom alkanczelláriusa. Ezen egy ember Bestuseff-Riumin helyettese, minden tekintetben ellentéte volt annak. A kanczellárius durva, miveletlen, szeszélyes és megvesztethető volt. Az alkanczellárius szende, művelt, barátságos, nemes és megvesztethetlen. Erzsébet által szeretette, ki vetélytársától fél, hajlamanál fogva kegyében épen annyira jutva, mint amaz a szóllás által, annak tanácsára hivatta, kien Bestueff annak akaratát ellen uralkodik, oly politikát követ Woronzoff, mely autogonistájával teljesen ellentétben van. Ö azokhoz tartozik, kik a szakadást Franciaországgal régóta síratják, és teljes erővel oda működnek, hogy a két ország között félbeszakadt összeköttetés ismét helyre állítsák. Ö az orosz-franci párt élén áll, mint Williams az orosz-angol pártjának. Az egyik, Erzsébet gyöngye titkos kívánságát, a másik Bestueff erős akaratát tartja magának.

Waronzoff gyantította odaadást a Werszillen udvarral, de titokban és elővigyázattal; mert egy felfedezett levél, valamelyik várba, hogy Sibériába vihette volna öt. A nélkül, hogy barátságát vesztene, megszerzi magának Erzsébet rokonszenvét, mely a kivalasgok közeledett ugyan, de bármily gyöngye lehetett is a szikra, mégse kerülhetett el az az alkanczellár átható szeméit; általa ismét felgerjesztett, és az ügyes udvaronc, épen az elhaló lovagot látta ismét felélenkülni, midőn Deon lovag magát nála bemutatta.

(Folyt. köv.)

A DEBRECZENI TÁRCZÁJA.

Politikai eselszövények.

Fordította K. L. (Folytatás.)

I. D'Eon lovag, a szoknyába öltöztetett dragonyoshadnagy története.

Hasonlóan parancsom volt a királytól, hogy a külügyminiszter minden sürgűnyét, a követ válaszai val együtt, valamint véleményeimet azok fölött előterjessem, a mit én egy Oroszországban, mint Angliában hiven teljesítettem is. En ugyan ezen könyvet használtam e czélra, különböző visszás utazásaim köze Franciaországba, hogy a legtitkosabb papirokat visszahozzam, melyeket a császárné és cancelláriusa Woronoff, ö fensége Conti herceg és Tercier ur részére reám bízta.

Sohase tudott meg senki valamit — az érdeklőt személyeken kívül — ezen politikai ármányokból, melyek az 1775-ik évben Conti herceg és Tercier ur által kezdeményeztettek, és egyedül Douglas ur által s általam végkiesztül; még maga gróf Broglie és báró Brekersztil; még maga gróf Broglie és báró Brekersztil is csak igen keveset tudtak meg azokból. Szeretném tudni, vajlon a könyvfedele az ön és titkárja jelenlétében nyitottatik e ki. A balfedél alatt, melynél a könyv kezdődik, pontos másolata fektűt (titkos jegyekben)

a király egyik titkos rendeletének junius 3-ról 1763. h.ozzám ezimezve, egy darab velin papiron; s jobb fedél alatt, a könyv végén, egy darab pergament fektűt, mely a királyi titkos rendelet pillanatait és titkos jegyeket tartalmazó családomhoz halálom után stb.

DEon lovag.

A mint utasításai parancsolták, átvonultak immár utazó diplomataink Németországban, mint a fahrendre Ritterek és a jó Scott mindenütt rendkívüli figyelemmel és főnnull viseltetett kísérőnéje iránt.

Minden barlangot felkerestek ök, minden bányába lementek és D'Eon kisasszony Cioeroja segítségével, csakhamar teljes iskolát végzett az ásványtanban.

Alsó Szászországból Neu-Strelitzbe vonult Douglas, hogy az elhunyt és általa személyesen ismert herceg családját meglátogassa, melytől hasznos ajánlást vagy eszközt fél nyerni arra, hogy közvetlenül a pétervári udvarnak magát bemutathassa. Egyszermind az előrelátó Scott azáltal, hogy kísérőnéjét az előkelő társaságba vezette, annak tökéletes metamorfózisáról, átváltozásáról is meg akart győződni.

A hercegi család barátságosan fogadta az utasokat, és szerellett udvarias volt az érdekes francia nő iránt, kit Douglas lovag unokahugának adott ki. Semmi gyanakodás, semmi kételkedés: az állítólag tökéletes volt. Az elhalt herceg több leánygyermekét hagyott hátra.

Egyikét azoknak a legfiatalabbak közül Meklenburg-Strelitz Charlotte-nak hívták.

Ezen hercegnőtől kapott D'Eon lovag elutazásakor egy alkalmi levelet Stein Nadege kisasszonyhoz, az oroszok császárnéja tiszteletbeli udvari damájához.

Ezen véletlen körülménynek később, egy-nél több következménye lön D'Eon lovagra nézve.

Most már átvonultak utazóink, utamató-juk szerint Poroszországban, Curlandon, Lieflandon stb. és végre baleset nélkül jutottak Szent-Pétervárra. Nagye ideje is volt. Mint önkényes parancsoló ez udvarnál, azt hitte Anglia, hogy az aratás ideje elérkezett és az önkényes adakozás által szűrt árulásnak gyümölcsét megértették. Bestueff-Riumin lelökte az állarcot; Williams az angol követtel egyetértőleg, Erzsébet által egy dacz és vadszövetség szerződést íratott alá, mint megújítást az előző 12 éven megkötöttnek. Az utóbbi okmány által, kötelezte magát Oroszország, hogy Hannoveriába, vagy Németország más részébe ötvénőt ezer embert, az az negyvenöt ezer gyalogágot és tízezer lovaságot küld Anglia szolgálatára.

Ellenben Anglia arra kötelezte magát, hogy szövetségeseinek évenként 100,000 font sterling öszeget fizet.

Eképen Erzsébet politikailag már le volt kötve, mikor a mi hamis nevé és átalakult diplomataink, udvarához jöttek és egyéb talismányok sem volt, minthogy az egyiknek neve angol volt és ásványgyűjteménnyel bírt, a másikkak

bosszurágya, kötelességérzetét, en dühé intelligenciáját mulja fe-lyi királyféle orvos szentivátása ha abban oly könnyelmű felletes, ön jó barátságából egy hozzá há-lyos pajtaszhoz, egy fedetlen erköl-moralis életet ásta alá, egy esá-riarvét, a „nénem asszonyok” avére tüzi és így egy kereskedő-szi tonkre? Kik tekintélyes álla-míncsalhatlan módon élnek vissza, s tetüket csak úgy tehetik ismét en tisztelet és bizalom igényről ak le, mindaddig, míg a helyen-üköttek, tapintat és lelkiismer-szerzik vissza az állásukkal meg-lyt. — ha lehet, volnék pert indítanék dr. ura-inkább a saját útján szerzek ma-let, mert egyuttal a közös érde-m, hogy a diploma nem minden-lyó kiképzéssel mellett, t dr. uraim quittak volnának, jut-saját öntadatok, Nemes tettük r a közvélemény van hivatta, kérem, tekintetes szerkesztő ur, haereses lapjában tért engedni 1880. október hóban kinttő tisztelettel Weinreb Mór.

